

1) Ὁ μὴ τακείς, ὁ μὴ διαλυθεὶς κοιν. καὶ Καπ. (Ποντ. (Οἶν. Ὀφ. Τραπ.): Ἀλειωτο βούτυρο-κερί-γγι κττ. Ἀλειωτη ζάχαρι. Ἀλειωτα χιόνια κοιν. β) Ὁ διαλυθεὶς διὰ τῆς σήψεως, ὁ μὴ ἀποσυντεθεὶς, ἐπὶ νεκροῦ κοιν. καὶ Πόντ. (Ὀφ. Τραπ.): Νεκρὸς-πεθαμένος Ἀλειωτος κοιν. || Φρ. Ἀλειωτος ὡς ἀπομείνης! (ἀρά. Θεωρεῖται μέγα κλονὶ νὰ μείνη ὁ νεκρὸς Ἀλειωτος, διότι τοῦτο ἀποτελεῖ ὁ νόμος ὅτι ἐν τῷ βίῳ του ὑπῆρξε πολὺ ἁμαρτωλὸς ἢ ὅτι ὑπέπεσεν εἰς ἀφορισμὸν ἐκκλησιαστικόν) πολλαχ. Ἀλειωτος νὰ βγῇ! Πελοπ. (Λακων.) Ἀλειοντους νὰ γέῃ! Ἀτωλ. Ἀλειουτε ν' ἀραμᾶρε! (νὰ μείνης!) Τσακων. Συνών. ἀκατάλυτος 2, ἀκέραιος 1 γ, ἀδέξιος (Π) 1. 2) Ὁ μὴ ἀποτριβόμενος, ὁ μὴ φθειρόμενος, ὁ πολὺ στερεὸς, ἀφθαρτος, ἐπὶ ἐνδυμάτων, ὑποδημάτων, οἰκιακῶν πραγμάτων ἐξ ὑφάσματος κατασκευαζομένων κττ. κοιν.: Ἀλειωτο ροῦχο-σεντόνι-τραπεζομάντηλο κττ. Ἀλειωτα παπούτσια. Ἀλειωτη κουβέρτα. Συνών. ἀγραντός 2, ἀήττητος, ἀκατάλυτος 1.

Ἀλεκατέα ἡ, Κάρι. ἀλακατέα Κάρι.

Ἐκ τοῦ οὐσ. Ἀλεκατέη.

Ἀλεκατέη, ὁ ἴδ.

Ἀλεκατή ἡ, ἡλακατή Ἀντικύθ. Δαρδαν. Κρήτ. ἡλακάτα Καπ. (Ἀραβάν.) ἀλακατή Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπ. (Μεσσ.) Ρόδ. Σύμ. Χίος κ. ἄ. ἀλακάτ' Ἰμβρ. Λέσβ. ἀλακάη Ἀπουλ. (Τσολλίν.) ἀλεκατή σύνθη. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀλεκατ' Δαρδαν. (Ὀφρύν.) Θράκ. (Καλαμ. Περίστα.) κ. ἄ. ἀλικατ' Θράκ. (Αἰν. Μάδυτ.) Κυδων. Λέσβ. Μακεδ. (Πάγγ. Σισάν.) Στερελλ. (Εὐρυταν.) κ. ἄ. ἀλικατ' Λέσβ. (Πλομάρ.) ἀλεκαίκη Τσακων. ἀλεκαθή Καλαβρ. (Κοντοφ.) ἀλεκαή Ἀπουλ. (Τσολλίν.) ἀληκατή Ἰκαρ. Κῶς Σῦρ. (Ἐρμούπ.) ἡλεκατή Εὐβ. (Κάρυστ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) Λευκ. Μέγαρ. κ. ἄ. — Λεξ. Βλαστ. ἡλακατή Ἀθῆν. (παλαιότη.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἡλακατέη. Τὸ ἀρκτικὸν α δύναται νὰ ἐρμηνευθῇ ἐξ ἀφομ. πρὸς τὸ ἐπόμενον. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,233. Ἡ τροπὴ εἶναι πολὺ παλαιά, διότι ἤδη παρ' Ἡσυχ. εὐρεῖται ὁ τύπ. ἡλεκατέη, πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ὁποίου συνετελέσθη ἡ ἀφομ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Πορτ. Τὸ ἡλεκατέη καὶ παρὰ Μεουρσ. Διὰ τὸ θ τοῦ τύπ. ἀλεκαθήη πρ. τὸ παρὰ Δουκ. ἀλεκαθήη.

1) Ὁργανον τῆς ταλασιουργίας ἐκ κορμοῦ καλάμου ἢ ἐκ διχαλωτῆς ράβδου, περὶ τὴν ἄκρην τῆς ὁποίας περιτυλίσσεται τὸ πρὸς νῆσιν μαλλίον ἢ τὸ λίνον ἢ ὁ βάμβαξ ἢ ἡ μέταξα κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Τσολλίν.) Καλαβρ. (Μπόβ. Κοντοφ.) Καπ. (Ἀραβάν.): Τόμον θέλωμε ν' ἀνέσωμε, παίρνομε νὰ σκαμίγια, τὴ βαίνομε ὡς τὴ ἡλεκατή τ' ἀνέθομε, ὅπως ἀνέθομε τσαὶ τὸ μαλλὶ Μέγαρ. || Φρ. Μὴ παῖρ' ὡς τ' ἡλικατ' σ' (μὲ παίρνεις εἰς τὴν ἡλακατὴν σου, ἥτοι μὲ σκώπτεις. Πιθανὸν ἐκ τοῦ ὅτι ἐν τῇ ταλασιουργίᾳ αἱ γυναῖκες ματαιοσχολοῦσαι εὐρίσκουν τὴν εὐκαιρίαν νὰ σκώπτουν. Συνών. φρ. παῖρ' ὡς τὸ μεζέ-ὡς τὸ ψιλό) Λέσβ. Τὸν πῆρι ὡς τ' ἡλικατ' (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κυδων. Μάδυτ. Μ' ἔχ' ἡ κόσμονος κλούτ' τσαὶ ἀλικατ' (μὲ σκώπτει) Λέσβ. || Ἄσμ.

Κάτσε κόλον, κάμ' ἀρδάχτιν, | κάμε ρόκκαν κι ἀλακατή, νὰ φορῇς καὶ πάντα νὰ ᾄχης

Χίος. Συνών. Ἀλεκατέα, Ἀλεκατέι 1, ρόκκα. β) Συνεκδ. ἢ ἐπὶ τῆς ἄκρας τῆς ἡλακατῆς τολύπη μαλλίου, βάμβακος κττ. Κύθηρ. κ. ἄ. — ἸΒενιζέλ. Παροιμ.² 172,55: Παροιμ.

Νέθε νέθε, ρόκκα μου, | κατέβα ἀλεκατή μου

(ἐπὶ ὀκνηροῦ εἰς ἐργασίας προφασιζομένου) ἸΒενιζέλ. ἐνθ' ἄν. Πβ. Ἀλεκατισεῖα. 2) Ἀτρακτος Πελοπ. Συνών. Ἀλεκατέι 2. 3) Θάμνος τις, ἐπὶ τῶν κλάδων τοῦ ὁποίου ὁ μεταξοσκώληξ κατασκευάζει τὸ βομβύκιον τοῦ Χίος. Συνών. Ἀλεκατέι 5.

Ἀλεκατέι τό, Ἀνδρ. Χίος κ. ἄ. ἀλακατὶν Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) ἡλακατὶν Πόντ. (Κερασ.) ἡλακατὶν Πόντ. (Κερασ.) ἡλακάτ' Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ.) ἡλεκατὶν Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἡλακατέιον, παρ' ὁ καὶ ἀλακατέιον. Πβ. Λέοντ. Τακτ. (ἐκδ. Migne 107,720) «μαγγανικά ἀλακατία». Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἀλεκατέη 1, ὁ ἴδ., Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) Χίος. 2) Ἀτρακτος Πόντ. (Κοτύωρ.): Τυλίξω τὸ ράμμα ὡς σὸ ἡλακάτ' Κοτύωρ. Συνών. Ἀλεκατέη 2. Πβ. ἀδραχτολέκατο. 3) Μικρὰ σανίς, περὶ τὴν ὁποίαν ὡς περὶ ἡλακατὴν περιελίσσουν οἱ ἄλιες τὴν ἐκ τριχῶν οὐρᾶς ἵππου ὀρμιάν Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) 4) Ὑδραυλικὸν ὄργανον, διὰ τοῦ ὁποίου γίνεται ἡ ἀντλησις τοῦ ὕδατος ἐκ τῶν φρεάτων, μάγγανον Κύπρ.: Φρ. Ἐν καλὸς νὰ γυρίῃ ἀλακατὶν (ἐπὶ ἵππου ἢ ἡμιόνου ἄνευ ἀξίας). || Ἄσμ.

Σὰν τὴν ψιντρήν βασιλιτῆσάν ποῦ ὦσαι ὡς τὸν κατεβάτην, χαρῶ τὴν ποῦ σ' ἐπότηζε νερόν ποῦ τ' ἀλακατὶν

(ψιντρή=λεπτὴ, κατεβάτης=ὄχετός, δι' οὗ διοχετεύεται τὸ ὕδωρ ἐκ τῆς δεξαμενῆς εἰς τὸ κῆπον) Κύπρ. Ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀλακάδκια καὶ ὡς τοπων. Κύπρ. 5) Θάμνος τις χρησιμοποιούμενος ἐν τῇ σηροτροφίᾳ, ἐπὶ τῶν κλάδων τοῦ ὁποίου ὁ μεταξοσκώληξ κατασκευάζει τὸ βομβύκιον Ἀνδρ. Χίος κ. ἄ.: Νὰ φέρῃς ἀλεκατία ἀπὸ τὸ βουνὸ τσαὶ νὰ τ' ἀλεκατώσης τὰ μαμούνια Ἀνδρ. Συνών. Ἀλεκατέη 3. β) Πᾶς ἐν γένει ἄγριος κλάδος Ἀνδρ. Χίος.

Ἀλεκατιάσω ἀμάρι. ἀλικατιάσον Θράκ. (Μάδυτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. Ἀλεκατέη.

Περιελίσσω εἰς τὴν ἡλακατὴν πρὸς νῆσιν ἔριον ἢ βάμβακα. Συνών. Ἀλεκατιάσω, ἀλεκατώνω 1.

Ἀλεκατίσω Κρήτ. κ. ἄ. ἀλεκατίσω Καλαβρ. (Μπόβ.) ἡλεκατίσω Ἰόνιοι Νῆσοι. (Λευκ. κ. ἄ.) ἀλεκατῶ Κρήτ. (Σέλιν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. Ἀλεκατέη.

Ἀλεκατιάσω, ὁ ἴδ., ἐνθ' ἄν.: Ἡ ἀνυφάντρα μήτε νὰ γνέσῃ ξέρεῖ μήτε νὰ ἡλεκατίσῃ Ἰόνιοι Νῆσοι. Ἀλεκατῶ τὴ ρόκκα Σέλιν.

Ἀλεκατισεῖα ἡ, Κρήτ. ἀλεκατισεῖ Δ.Κρήτ. ἀλεκατισεῖ Κρήτ. (Μεραμβ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀλεκατίσι < ἀλεκατίσω κατὰ τὰ εἰς -εῖα δηλωτικὰ ποσοῦ.

Τὸ εἰς τὴν ἡλακατὴν περιτυλισσόμενον πρὸς νῆσιν μαλλίον. Πβ. Ἀλεκατέη 1 β.

Ἀλεκατόλακκος ὁ, ἀμάρι. ἀλακατόλακκος Κύπρ. ἀνακατόλακκος Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. Ἀλεκατέι καὶ λάκκος. Τὸ ἀνακατόλακκος κατ' ἄνομ.

Λάκκος, ἥτοι φρέαρ, εἰς τὸ ὁποῖον τίθεται τὸ πρὸς ἀντλησιν ὕδατος ὄργανον. Ἰδ. Ἀλεκατέι 4. Συνών. μαγγανοπήγαδο.

